

Islam

Israels brutalitet i årene efter Seksdageskrigen i 1967 og besættelsen af de palæstinensiske områder fik alvorlige konsekvenser for Gazastriben. Palæstinenserne nationale modstand mod besættelsen blev knækket, og det palæstinensiske lederskab overgik til Vestbredden. Det skabte et åbent felt for alternative politiske kræfter i Gazastriben. Islamisme generelt og Hamas i særdeleshed havde en særlig historie på grund af nærheden til Det Muslimske Broderskabs base i Egypten. Broderskabet udnyttede situationen og opbyggede sin egen struktur og satte rødder i Gazastriben.

Hamas blev skabt som en gren af Det Muslimske

Broderskab i begyndelsen af intifadaen i 1987. Hamas afviste PLO's diplomatiske tilnærmelser til Israel i optakten til Oslo-aftalerne i begyndelsen af 1990-erne og slog i stedet for ind på en militant strategi mod Israel med terrorangreb, som dræbte både soldater og civile israelere.

Hamas fremstillede sig selv som et autentisk alternativ til den elitære palæstinensiske selvstyremyndighed (PA). Hamas fik især følgeskab blandt palæstinenserne på grund af selvmordsbomberne i 1990-erne og den anden intifada i 2000 (Anne Irfan, +972 *Magazin*, 2. januar 2024).

Hamas' erklærede krig mod Israel dateres ifølge Jean-Pierre Filiu (side 194) officielt til 14. december 1987 i et dokument, hvor Det Muslimske Broderskabs ledelse i Gazastriben opfordrer til kamp mod den israelske besættelsesstyrke. Teksten nævner ikke Hamas ved navn, men den er senere blevet kaldt for Hamas' grundlæggelsesdokument.

I 2017 fik Hamas et nyt charter, hvor de eksplicitte antisemitiske referencer blev slettet. I stedet hedder det i dokumentet, at organisationen ikke ønsker krig med det jødiske folk, men med "zionismen, der er drivende bag besættelsen af Palæstina". Det nye charter anerkendte fortsat ikke Israel, men åbnede for en palæstinensisk stat inden for grænserne fra 1967, det vil sige i Gaza og på Vestbredden. I det nye charter blev forbindelsen til Det

Muslimske Broderskab fjernet. I stedet præsenterede Hamas sig som en palæstinensisk national bevægelse (*Wikipedia*).

Klassisk Muslimsk Broderskab har altid betragtet Palæstina som hørende til islams jord siden korsridderne. I det oprindelige charter fra 1987 slog Hamas fast, at hele Palæstina var islamisk arvegods og derfor umistelig besiddelse. For militant islam betød det uundgåelig konfrontation med jøder og garanteret guddommelig sejr (Filiu, side 204).

Hamas betragtede PLO's deltagelse i Madridsamtalerne forud for Oslo-aftalerne som palæstinensisk overgivelse til USA og Israel og oprettede kampgruppen Ezzedin al-Qassam, som blev sat ind mod de palæstinensere, som hjalp Israel. Det førte til blodige sammenstød mellem PLO og Hamas.

Hamas og andre islamiske grupper i Gazastriben anså senere Oslo-aftalerne som PLO's forræderi. Det førte til intern palæstinensisk splittelse.

Hamas boykottede oprindeligt Oslo-aftalerne, men ti år senere besluttede bevægelsen sig overraskende for at deltage i det palæstinensiske parlamentsvalg i 2006. Hamas sejrede stort i alle de besatte områder og opnåede simpelt flertal med 74 af 132 pladser i det nye parlament og oprettede en national enhedsregering. Israel og USA boykottede regeringen, og Europa nægtede at samarbejde med Hamas.

Samtidig var Israel begyndt at nedlægge sine 27 bosættelser i Gaza og trække de 9.000 israelske bosættere ud af Striben, men beholdt kontrollen over hele enklaven.

Krigen mellem PLO og Hamas fortsatte efter valget og kulminerede i 2007 med, at Hamas efter voldsomme sammenstød med den palæstinensiske selvstyremyndigheds (PA) amerikansk og israelsk bevæbnede sikkerhedsstyrker smed PLO ud af Gazastriben. Hamas var nu eneheriker i Striben.

På det politisk-ideologiske niveau har Hamas – bevægelsen for islamisk modstand – siden sin grundlæggelse altid været identificeret med et palæstinensisk territorium, som skulle befries. Hamas ”svigtede” aldrig sit stærke fokus på Palæstina i modsætning til Yassir Arafats Fatah-bevægelse under PLO-paraplyen. Hamas’ ambition var at konsolidere sin magt i den eneste del af Palæstina, som var under fuld palæstinensisk kontrol (Filiu, side 335). Det var Gazastriben, og Israel erklærede nu Gaza for fjendtligt territorium.

Siden 2007 er Gazastribens historie karakteriseret ved kontinuerlig vold. Hamas har sendt i titusindvis af iranske missiler og hjemmelavede raketter over hegnet med nedslag i israelske byer og beboelser, og bevægelsens islamiske mordere har skabt død og ødelæggelse i det israelske civilsamfund med knivdrab og selvmords-bomber. Og Israel har med passende

mellemrum ”slået græsset” i Gazastriben med ødelæggende bombetogter og missiler mod Stribens befolkningscentre. Civile palæstinensere i tusindvis har været prøvekaniner for skræmmende nye opfindelser fra amerikanske og israelske våbenfabrikker.

Israelske straffekampaner som *Operation Cast Lead* og *Protective Edge* fra henholdsvis 2008-2009 og 2014 var forløbere for Netanyahus aktuelle krig mod Gaza. Kampanerne skulle smadre den palæstinensiske kampmoral, sætte en stopper for Hamas’ raketangreb mod israelske mål og ødelægge de tunneller, som Hamas brugte til at smugle våben, gods og penge ind fra Egypten igennem, og som strakte sig ind i Israel.

Cast Lead var en tre uger lang terrorkampagne mod Gazastriben, der kostede 1.400 palæstinensere livet, smadrede 6.400 offentlige bygninger – heraf 34 hospitaler og klinikker, 214 skoler og 52 moskeer og bedesteder – og 46.000 private boliger med 100.000 hjemløse til følge, og som efterlod 600.000 tons murbrokker og ruiner. Den resulterede i ødelæggelsen af 80 procent af høst og landbrugsstruktur og skabte en dybt traumatiseret civilbefolkning. Tabene på palæstinensisk side vurderes til 1,6-1,9 milliarder dollars (Filiu, side 316-318).

Protective Edge fem år senere var en syv uger lang israelsk militær kampagne gennem juli og august 2014 med 6.000 luftangreb og en større landoffensiv ind i Gaza med over 2.000 civile palæstinensiske døde og de sædvanlige omfattende personlige katastrofer og materielle ødelæggelser.

Baggrunden for dette overfald var ifølge den britiske historiker Michael Scott-Baumann (side 209) optakten til en ”truende” forsoning mellem Hamas og Fatah med risiko for, set med israelske øjne, en fælles palæstinensisk regering. Udløseren for overfaldet var kidnapningen og drabet på tre israelske teenagere fra en bosættelse på Vestbredden, som Netanyahu-regeringen straks gav Hamas skylden for. 350 Hamas-tilhængere på Vestbredden blev arresteret og fængslet. Krisen eskalerede, da en palæstinensisk teenager fra Østjerusalem blev kidnappet og brændt ihjel. Gaza svarede med raketter ind i Israel, og Netanyahu sendte den israelske hær ind i Gaza til et 51 dage langt orgie i drab og ødelæggelse med den sædvanlige ”forståelse” fra den vestlige verden, at ”Israel har ret til at forsvare sig selv”.

Cast Lead og *Protective Edge* markerede nye niveauer for krig mod civilbefolkninger. I en rapport udarbejdet af den israelske organisation *Breaking the Silence* fortæller anonyme israelske soldater, at de under *Protective Edge*-angrebet havde ordre til at skyde og dræbe civile.

”Alt i Gaza er en trussel. Området skal ’steriliseres’, tømmes for mennesker. Ser vi nogen, som ikke vifter med et hvidt flag og råber ’jeg overgiver mig’ eller noget lignende, så er han en trussel, og der er tilladelse til at åbne ild”, lyder et udsagn (*Breaking the Silence*, side 26-27).

Andre soldater fortæller om ødelæggelse af palæstinensiske hjem og ejendom. Adskillige vidnesbyrd beskriver

i detaljer, hvordan soldater fik ordre til at ødelægge palæstinensiske hjem og rasere andre infrastrukturer. Palæstinensiske boliger blev ofte mål med hele familier stadig tilstede i dem.

Den israelske menneskeretsorganisation *B'Tselem* skrev i en rapport om krigen i Gaza, at Israels ”skyde-politik” resulterede i ”dusinvis af tilfælde, hvor boligblokke blev angrebet fra luften eller jorden, så de styrtede sammen over hele familier” som led i en politik formuleret af embedsmænd i regeringen og højtstående militærfolk (*Global Research*, 5. maj 2015).

Disse standarter for drab og ødelæggelser imod Gaza og enklavens civile beboere har Israel i krigen mod Gazastriben siden 7. oktober opjusteret til total krig mod den palæstinensiske befolkning, udradering af dens historie, kultur og geografi og fysisk inddragelse af Striben i den jødiske stat, som Ben-Gurion og israelske ledere har ønsket det fra statens grundlæggelse i 1948.

I knap 20 år har Israel belejret Gazastriben fra jorden, luften og havet og har holdt enklavens voksende millionbefolkning spærret inde bag hegn og underjordiske cementmure, overvåget og kontrolleret døgnet rundt af avanceret elektronik og holdt øje med fra vagttårne langs hele indhegningen mod Israel. 7. oktober var det slut. Hamas nedkaldte helvede over den jødiske stat, og Israel brændte Gaza ned til grunden.

Det var den katastrofe, Mahmoud al-Zahar tegnede et omrids af små 40 år tidligere, da han udlagde teksten

for mig i Gaza. Senere i en video på nettet i december 2022 erklærede han jihad (hellig krig) mod Israel og hele verden.

Mahmoud al-Zahars hvidglødende krigserklæring ramte dog først forsiderne trekvart år senere, da den israelske avis *Jerusalem Post* gravede videoen frem af glemslen og serverede den for verden, mens udviklingen omkring 7. oktober eksploderede.

”Israel er kun det første mål”, proklamerede al-Zahar. ”Hele planeten vil komme under vores lov, der vil ikke være flere jøder og kristne forrædere”. ”Alle planetens 510 millioner kvadratkilometer vil komme ind under et system, hvor der ikke findes uretfærdighed, ingen undertrykkelse, ingen zionisme, ingen forræderisk kristendom...”, citerede *Jerusalem Post* (9. oktober 2023).

Israel svarede igen med svovlholdige skriftsteder fra jødernes hellige bog og med ild og jern.

Israel giver Hamas skylden for palæstinenserne lidelser, fordi organisationen ifølge den israelske regering bruger de godt to millioner palæstinensere som skjold. Ved at fortsætte kampen mod Israel påkalder Hamas sig den israelske krig, som uundgåeligt rammer det palæstinensiske samfund, mens Hamaskrigerne og deres ledere gemmer sig i det omfattende tunnelsystem under boligblokke, hospitaler og skoler, hvor Israel forsøger at ramme dem med de amerikanske superbomber. Kom op

fra tunnellerne, nedlæg våbnene, frigiv de israelske gidsler og opgiv kampen, så stopper vi krigen, lyder det fra Tel Aviv og Jerusalem.

Hamas kommer ikke op fra tunnellerne, de nedlægger ikke våbnene og frigiver ikke gidslerne. De behandler dem umenneskeligt og dræber dem, som vi har set. Hamas opgiver ikke kampen, og Israel stopper ikke krigen. To millioner palæstinensere betaler prisen.

Over et år efter angrebet på Israel 7. oktober kæmper Hamas for at redde sig selv. Det er de tilbageværende krigere i tunnellerne under Gazastribens hospitaler, skoler, moskeer og andre sårbare institutioner. Det er Hamas i skjul blandt hjemløse gamle, kvinder og børn i overfyldte flygtningecentre og teltlejre og boligområder. Og det er de ”fede katte” i jakkesæt i sikkerhed i luksuslejligheder i arabiske hovedstæder, hvor de fejlagtigt tror, at Israels lange arm ikke kan nå dem.

Hamas anser terrorisme i form af drab på civile israelere og gidseltagning som en legitim del af modstandskampen mod Israel, skriver blandt andre Lars Erslev Andersen i *Den Store Danske*. Hamas begrundet det i modstand mod Israels besættelse og systematiske overtrædelse af Genèvekonventionerne og andre internationale konventioner. Som det er tilfældet med andre islamiske bevægelser sigter Hamas på islamisering af det palæstinensiske samfund. Til forskel fra dem er Hamas dog en nationalistisk organisation med det primære formål at etablere et frit Palæstina, forklarer Erslev Andersen (*lex.dk*).

Siden overtagelsen af enmagten i Gaza i 2007 har Hamas udviklet en regeringsførelse baseret på islamisk lov, social indsats og lov og orden, våbenproduktion og bekæmpelse af Israel, skriver Erslev Andersen.

Med gidseltagning og drab på civile israelere som politisk grundlag er Hamas en terrororganisation. Men også mere og andet end det. Hamas er en modstandsbevægelse og befrielsesorganisation ligesom de jødiske terrorgrupper Irgun og Stern, som spillede en blodig rolle i kampen mod briterne og i borgerkrigen i tiden op til Israels oprettelse i 1948. Irguns ledere, Menachem Begin og Yitzhak Shamir, blev på skift senere begge ministerpræsidenter i Israel.

Hamas blev valgt ved en demokratisk proces, men har ikke sluppet magten siden. Der er ikke afholdt valg i Gaza i 18 år. Hamas administrerer Gazastriben som ethvert fungerende samfund med regering, ministerier, sundhedsvæsen, drift af skoler, hospitaler og andre samfundsinstitutioner som politi, renovation og postvæsen.

Vestlige medier omtaler rutinemæssigt alle officielle oplysninger fra myndighederne i Gaza som ”Hamaskontrollerede”, som om det skulle svække oplysningernes sandhedsværdi, men myndighederne i Gaza er Hamas. Når sundhedsministeriet i Gaza offentliggør en liste med 11.000 navne på dræbte børn, så er det Hamas, der udsender denne liste.

Efter valget og overtagelsen i Gaza etablerede Hamas sig hurtigt som et diktatur eller et ikke-demokratisk regime. Magtens tredeling eksisterer ikke. Hamas bestemmer, hvilke love der skal gælde, sørger for, at de bliver gennemført og straffer undersåtterne, når de bryder lovene. Det hele i en sammensmeltet regeringskontrolleret pakke. Styret slår hårdt ned på enhver opposition, der lægges stærke restriktioner på trykke- og talefriheden, og kvindernes frihed er gemt væk bag tørklæder og dækkende rober.

Hamas er terrorister, som regerer ved en autoritær sharia lov, som det er sagt. Alligevel bakker de menige palæstinensere næsten fuldtalligt op ved alle meningsmålinger. Hamas' administration af Gazastriben er gennemsyret af korrupcion og egeninteresse, beslaglæggelse og tyveri af udenlandsk bistand til palæstinenserne, indsmugling af narko og alkohol og moderne våben fra Iran og milliarder af dollars fra rige arabiske lande. Pengene bruges til udbygning af tunnelsystemet, der breder sig i hundredvis af kilometer under hele Striben, og til udvikling af våben og raketter til kampen mod Israel. Hamas kontrollerer alle institutioner i Gaza herunder også humanitære grupper som UNRWA og bruger millioner af dollars til egen rigdom og luksusliv og rejser for den politiske ledelse, der lever i luksus i de arabiske hovedstæder.

Hamas er gennem årene ofte blevet kritiseret af

sin befolkning for at tage vare på sin egen sikkerhed først, når Israel har sendt militæret ind for at sætte palæstinenserne på plads. Navnlig i den igangværende krig har palæstinenserne rejst kritik af Hamas for dens fremme af organisationens egen fysiske og økonomiske sikkerhed og for dens påståede ligegladhed med Stribens beboere. Der cirkulerer rygter og beretninger – godt hjulpet på vej af israelsk propaganda – om, hvordan Hamaskrigere overfalder nødhjælpsbiler og stjæler lasten for derefter at sælge varerne på markedet til forhøjede priser. Israelske påstande om, at Hamas søger dækning i beboelsesområder og på hospitaler og på den måde bruger sin egen befolkning som menneskeskjold, betvivles af amerikanske læger og sundhedspersonale (*se Note 1*).

Chefredaktør for *Weekendavisen* Martin Krasnik, taler for mange, når han i en lederartikel krævede den ”morderiske og apokalyptiske døds kult” Hamas udslettet (*Weekendavisen*, 6. september 2024). Krasnik skrev sin leder efter, at israelske soldater seks dage før havde fundet ligene af seks unge israelske gidsler, som Hamas’ vagter havde henrettet og efterladt i tunnelsystemet under Rafah efter ”fejlslagne gidselforhandlinger” med den israelske regering. Krasnik argumenterede, at med Hamas ved magten i Gaza er der intet håb om sikkerhed for israelerne, selvstændighed for palæstinenserne eller fred i Mellemøsten. Kort sagt, skrev han, ”Hamas må fjernes”.

Det mål har Israel haft for øje i snart fire årtier, men Hamas er stadig i Gaza. Israelske soldater og specialagenter kan dræbe palæstinensere med grønne pandebånd og dyre jakkesæt, men Hamas som islamisk idé vil overleve.

Som Hamas-lederen Mahmoud al-Zahar deklarerede på sin video få måneder før 7. oktober: ”Alle planetens 510 millioner kvadratkilometer vil komme ind under et system, hvor der ikke findes uretfærdighed, ingen undertrykkelse, ingen zionisme, ingen forræderisk kristendom...”.

Man kan ikke udslette en idé med bomber og missiler og drab på titusindvis af mennesker. Hamas vil overleve i Gazas flygtningelejre og smadrede boligblokke. Fra de rygende rester af deres sammenbrudte samfund vil næste generation af grønne krigere i tidens fylde bane sig vej ud i verden med hadet som drivkraft og bevæbnet med den bedrageriske idé om en fremtid, ”hvor der ikke findes uretfærdighed, ingen undertrykkelse, ingen zionisme og ingen forræderisk kristendom...”.